

Förord

»LIVET ÄR FYLLT AV överraskningar, och inget liv innehåller fler överraskningar än bönelivet.« Orden är jesuiten William Johnstons, men de skulle lika gärna kunna vara en sammanfattning av det samtal om bön som C S Lewis sista bok innehåller. För den här boken är ett samtal. Det är en erfaren man som skriver, en som bett stora delar av sitt liv och som nu på förslag av vännen Malcolm väljer ämnet bön för en brevväxling. Det är uppriktigt, innerligt, trösterikt och bitvis väldigt roligt.

Om Bön – brev till en vän är, tillsammans med *Anteckningar under dagar av sorg*, den av C S Lewis böcker som har betytt mest för mig personligen. Jag vet inte hur många exemplar av den här boken jag slitit ut. Detta till följd av en kombination av dålig häftning av tidigare utgåvor och otaliga läsningar.

Jag läser boken om bön som en direkt uppföljare till *Anteckningar under dagar av sorg* som publicerades tre år tidigare, först under pseudonym.

Det finns gott om böcker som undervisar om bön, många av dem tenderar att bli väl tekniska. Detta är ingen lärobok, den är egentligen inte en brevväxling heller, bara en halv brevväxling där brevvännen Malcolms brev utelämnats helt. Ett genialt grepp som i ett nafs gör mig som läsare till medförfattare.

Resultatet av att vartannat brev saknas blir att man funderar över vad Malcolm kan ha berättat som får Lewis att skriva som han gör. Plötsligt blir texten en dialog med läsaren på ett sätt som ett så personligt ämne som bön mår väl av.

Lewis lyckas resonera om bönen på ett vardagligt sätt utan att växla ner börens mysterium i småmynt. Han samtalar kring de uteblivna bönesvaren och de bibelverser som kan uppfattas som ouppnåeliga på ett sätt som gör att man orkar läsa även om man själv känner sig som en knackig bedjare. Det förunderliga med texten – vilket säkert är skälet till att miljontals människor funnit sällskap i den – är att man under läsningen sänker axlarna och tänker: ”jag fortsätter be ett tag till”. Man känner att ens böner duger som de är, men längtar samtidigt vidare, djupare ner, högre upp. Man får lust att bedja. Man blir nyfiken, får reslust, lust att utforska den värld som kallas börens värld och det överraskande liv som kallas bönelivet. En bättre guide till det äventyret än den här boken kan jag inte tänka mig.

Tomas Sjödin
pastor och författare